

わたし つく かべ
「私 がつくった壁」

しんこうようせいぶ いずみきょうかい わたなべなほひこ
信仰養成部 和泉教会 渡辺直彦

やっとの思いで、木の扉を開けると、薄暗いホールが、「確か、この突き当たりの階段を上がれば…」外国人の神父様が階段を下りてこられ、すれ違う時に「こんばんは」

”今の神父様なんだ”と思いながら、2階へと… ある土曜日の夜でした。

(いずみきょうかい)

お聖堂に入ると、数十年前の壁色、正面のイエス様、記憶が正しければ、何も変わっていないはず。

心が安らぐのではなく、喜び満ち溢れるとはこのことなのかもしれません。

ミサに与り。ただ帰り道、踊りだしたくなる衝動に駆られました。40年近く前に、ここ和泉教会で受洗し、数年後仕事で、日曜日が休めないからという口実で、教会から離れてしまいました。

それからの私のイエス様は、私の苦しい時にしか登場されません。だから、首から下げている十字架は、肌守りでしかありませんでした。

しかし、何十年も離れた教会に今さら、戻りたくなかったのは、ある事がきっかけでした。この時、初めて他人の為に‘主の祈り’が頭の中を駆け巡りました。それも、私の意思ではなく…そんな日々が続くうちに「教会に、帰りたい。でも今更厚かましくないか？帰ってもみんな俺の事、覚えてないし…」。妻にも誰にも気づかれないよう、教会の前まで来て、私が作った高い壁のせいで、家に帰ってしまう事を繰り返していました。

私は、「汝、己の如く人を愛せよ」言葉で理解したつもりでも、他人をなかなか受け入れられないし、クリスチャンだからと、他人を好きになったつもりのお芝居をしている自分を想像すると嫌気がさしてしまいます。また、神様の愛(アガペー)と、人間が行える愛とは、別物だと思っていました。「アガペーは神様にしか行えないから、私はこのくらいの愛しかできませんよ、そう、フィリアが最上かな？」などと、考えたりしていました。

しかし、教会での「共に歩む旅」や「信仰の土台」に参加し、イエス様の事を知りたい気持ちがあふれてきた時、いつも神様が私を愛してくださっているのだから、何も特別な事ではなく、神様から頂いた、誰にでも行う事が出来る不思議な技。それが愛する事。難しくしているのは、わたし自身なのだ気づかせて下さいました。

「もしあなたが、聖書に従って「隣人を自分と同じように愛せよ」という最高の律法を果たすなら、それは善いことです。(ヤコブの手紙 2.8)」

と聖書に書かれている最高の律法は、アガペーやフィリアのように区別するのではなく、私たちが、当たり前のように行っている愛する人への愛と一緒に、私の心の頑なな壁を打ち破ることが、最高の律法へ近づけることへの第一歩だと思います。

私たちは神様が作られた最高傑作だと教えられました。だから、神様は私たちをととても大事に愛されているんだと思います。その愛されている事を心から感謝し、その愛されている喜びを、私の愛する人たちに伝えてゆく事、それが神様の願いに私たちが答えてゆく事なのかもしれません。

THE WALL I MYSELF HAD BUILT

Commission Christian Formation, Izumi Catholic Church

WATANABE NAOHIKO

At long last I opened the wooden door, entered the dim hall, “If I go on, I am sure there are the stairs...” I thought. A foreign Priest was descending the stairs and passing near me said “Good evening”. “He is certainly the Priest of this church” I thought while proceeding to the second floor. This is what happened on a Saturday evening.

As I entered the church, I noticed that everything seemed to be the same as it was some decades ago: the color of the walls, the Crucifix on the opposite wall. Nothing had changed, as far as I could remember. What I felt at that time, more than a feeling of peace and serenity was something like an overwhelming joy! I joined the Christians for Mass. On the way back home I was so happy that I felt like I would begin to dance!

About forty years ago I was baptized in this church and then, for many years, with the excuse of having to work on Saturdays, I left the church. From that time on, my Jesus would appear only when I was in trouble. The mini Crucifix I had in a small chain around my neck was nothing more than a kind of amulet.

But, how was it that I felt a strong desire to come back? The reason is a simple one.

I was praying for a person with the words of Jesus’ prayer,

the “Our Father”, again and again. And that, not because I myself wanted to do so.

This way of praying went on for some days, and I was saying to myself. “I want to go back to church, but after so many years, am I not an impudent in doing so? Even if I go back, no one would recognize me...” In order to avoid the possibility that my wife or others might see me, quite a number of times I would reach the church but, because of the wall I myself had built, I would go back home without entering.

“You shall love your neighbor as yourself.” I always thought that I could understand these words, but in fact it is so difficult for me to accept others and I feel ashamed when I imagine myself playing the role of being a Christian able to love others. Besides, I always thought that the love God has for us (agape), is different from our love. Since only God can love that way, I can love only my way (philia).” “I cannot do more than that”, I was saying to myself, “That is the most I can do.”

But joining the two groups of study at Izumi church (“Our journey together”,

“The fundamentals of faith”) I realized that, since God is always loving me, there is no need to do great things, but only give what we ourselves have received by God. In other words, to love. I realized that I was making things difficult by myself.

“If you really fulfil the royal law, according to the Scripture, ‘You shall love your neighbor as yourself’, you do well.” (The Letter of James 2, 8). This royal law makes no distinction between “agape” and “philia”. Breaking down the obstinate wall in my heart is the first step to begin to observe the royal law.

We were taught that we are the masterpiece of God. So, we can be sure that God loves us. Let us thank him and give the joy of being loved to the persons we love. Maybe this is a way to answer the expectations God has for each one of us.

TÔI ĐÃ TẠO NÊN BỨC TƯỜNG CHO CHÍNH MÌNH

Sự thành lập hội đồng Kitô giáo, Nhà Thờ Izumi

WATANABE NAOHIKO

Rốt cuộc tôi cũng đã mở được cánh cửa gỗ, bước vào hành lang tối lò mò, “nếu tôi tiếp tục bước tiếp, tôi chắc chắn ở đó là cầu thang...” Tôi nghĩ: Một người Linh Mục nước ngoài đang đi xuống cầu thang và đi ngang qua gần tôi nói “xin chào buổi tối”. “Không nghi ngờ gì nữa người này là Linh Mục của Nhà Thờ này” trong khi tiếp tục tiến lên tầng hai tôi nghĩ: đây là những gì xảy ra vào tối thứ bảy.

Khi tôi bước vào Nhà Thờ, tôi nhận thấy rằng mọi thứ dường như nó cách đây vài thập kỷ: màu của những bức tường, Thánh Giá ở trên bức tường đối diện. Không có gì thay đổi, theo như tất cả những gì tôi có thể nhớ. Điều tôi đã cảm nhận vào lúc đó, trên cả một cảm giác bình yên và thanh thản là một cái gì đó giống như một niềm vui sướng tràn ngập! Tôi đã tham gia Thánh Lễ của Kitô giáo. Trên đường trở về nhà, tôi đã rất hạnh phúc đến nỗi tôi cảm giác như mình sẽ bắt đầu nhảy múa vậy!

Cách đây khoảng 40 năm, tôi đã được làm lễ rửa tội ở Nhà Thờ này và sau đó nhiều năm với lý do làm việc vào ngày thứ bảy nên tôi đã bỏ Nhà Thờ. Kể từ lúc đó, Chúa Giêsu của tôi chỉ hiện ra khi tôi gặp khó khăn. Cây Thánh Giá nhỏ mà tôi có trong một chuỗi tràng hạt nhỏ trên cổ là không khác gì hơn ngoài là một chiếc bùa hộ mệnh tốt.

Nhưng, bằng cách nào đó mà tôi đã cảm nhận một khao khát mãnh liệt để quay trở lại Nhà Thờ? Lý do là một điều thật đơn giản.

Tôi đang cầu nguyện cho một người với những lời của Chúa Giêsu, “Cha chúng tôi” một lần và lại thêm một lần nữa. Và việc đó, không phải bản thân tôi muốn làm như vậy.

Cách cầu nguyện này tiếp tục diễn ra trong một vài ngày, và tôi đang nói với bản thân mình. “Tôi muốn đi trở lại Nhà Thờ, nhưng sau đó rất nhiều năm, tôi có mặt dạn mày dày trong việc này lắm không? Kể cả nếu như mà tôi quay trở lại Nhà Thờ, không ai có thể nhận ra tôi...” để mà tránh khả năng vợ tôi hoặc người khác có thể nhìn thấy tôi, khá nhiều lần tôi đã đi đến tận Nhà Thờ nhưng, vì chính bức tường mà tôi đã tạo nên cho chính mình, tôi đã đi về nhà mà không bước vào Nhà Thờ.

“Bạn sẽ yêu người láng giềng như yêu chính bản thân bạn”. Tôi luôn nghĩ rằng tôi có thể hiểu những từ ngữ này, nhưng thực tế nó rất khó để tôi chấp nhận người khác và tôi cảm thấy bị xấu

hỗ khi tôi tưởng tượng bản thân mình đóng vai trò là một Kitô giáo có thể yêu thương người khác. Bên cạnh đó, tôi luôn nghĩ rằng tình yêu Thiên Chúa dành cho chúng ta (agape - tình yêu của Thiên Chúa đối với con người và của con người đối với Thiên Chúa), khác với tình yêu của chúng ta. Chỉ có Chúa mới có thể yêu theo cách này, tôi chỉ có thể yêu theo cách của tôi (philia - tình yêu anh em). “Tôi không thể làm hơn điều này được”, tôi đã tự nói với bản thân mình, “đó là điều mà tôi có thể làm”

Nhưng việc tham gia hai nhóm học ở Nhà Thờ Izumi (“chúng tôi đồng hành cùng nhau”, “nền tảng của Đức Tin”) tôi nhận ra rằng, Thiên Chúa luôn yêu thương tôi, không cần phải làm những thứ gì to tát, mà chỉ cần cho đi cái gì đó từ chính bản thân chúng ta để được đón nhận Thiên Chúa. Hay nói cách khác về tình yêu. Tôi nhận ra rằng tôi đã đang tự làm khó chính bản thân mình.

“Nếu bạn thật sự tuân theo luật Giáo Hội, theo Kinh Thánh, bạn yêu người láng giềng như yêu chính bản thân bạn, bạn làm rất tốt.” (Thư của James 2,8). Luật Giáo Hội không cần làm tách biệt giữa “agape - tình yêu của Thiên Chúa đối với con người và của con người đối với Thiên Chúa” và “philia - tình yêu anh em”. Phá vỡ bức tường cô chấp trong lòng tôi là bước đầu tiên để bắt đầu tuân theo Luật Giáo Hội

Chúng ta đã được dạy bảo rằng chúng ta là kiệt tác của Thiên Chúa. Do đó, chúng ta có thể khẳng định rằng Thiên Chúa yêu thương chúng ta. Chúng ta hãy cảm ơn Người và mang tình yêu đến những người mà chúng ta yêu thương. Có lẽ đây là cách để trả lời những kỳ vọng mà Thiên Chúa dành cho mỗi người chúng ta.